בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', י"ז בסיון תשס"ב (28 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"ועתה ישראל, מה ה' אלוקיך שואל מעמך כי אם ליראה את ה' אלוקיך **ללכת בכל דרכיו** ..."
[דברים י' 12] בגמרא מסבירים [מסכת שבת קלג:] "הוי דומה לו: מה הוא חנון ורחום – אף אתה היה חנון ורחום..."

בין התארים של הקב"ה שאנו אומרים בפילתנו כל בוקר – "...כי הוא לבדו מרום וקדוש פועל גבורות, **עושה חדשות**, בעל מלחמות, זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות..."
בתור שותפים לבריאת העולם, ובתור שליחיו של הקב"ה בעולם הזה, אנו מצווים להיות שותפיו כאשר הוא, ורק הוא, זה שמחולל את האירועים שאנו עדים להם כל רגע מחיינו.
משום כך הסיפור הבא:

ייצאו היום, **י"ז בסיון**, להונגריה כ200 חיסידי מאקווא מישראל ומחו"ל, ובראשם **הרב שמעון למברגר** המתגורר בקרית-אתא. מבודאפשט הבירה ידרימו כ180 ק"מ ויגיעו למאקווא. היום **חל ההילולא של מייסד השושלת, האדמו"ר ר' משה פארהנד**, הטמון במאקווא. גם **ייחנך היום בית-הכנסת הגדול** והיפה של מאקווא, ששוחזר ושופץ לאחרונה. הקבוצה תשהה שם עד לאחר השבת הקרובה, פר' "שלח-לך", והעיר מאקווא תזכיר, לפחות לכמה ימים, זמנים נשכחים.

הקהילה היהודית במאקווא אינה עתיקה במיוחד. ראשיתה לפני כ260 שנה בלבד. בימי זוהרה נמנו עמה אלפים, אשר ניהלו חיים יהודיים תוססים למדיי. אף היו שכינוה אז 'ירושלים של הונגריה' [וגורלה של הקהילה שם כמו שבכל ה'ירושלים'ות המדומות בעולם...]

אחד הסיפורים המרגשים בדברי ימיה של הקהילה נקשר בבן העיר, יהודי פשוט ושמו **ר' דוד בן ר' נפתלי-הרץ**. בשנת תקל"ט (5539-1779), נסעה חבורה מיהודי מאקוא בעגלה. לפניהם נסעה עגלה של נכרים. בין נוסעי העגלה הראשונה נתגלע ריב קשה. פתאום הושלך אחד מהם מהעגלה. היהודים שבעגלה השניה עצרו כדי להושיט עזרה. כשניגשו לפצוע גילו שהוא נטול רוח-חיים. הם אספו את הגופה לעגלתם והביאוה לתחנת המשטרה. במקום לזכות בהוקרה, מצאו עצמם כבולים באזיקים, חשודים ר"ל, ברצח.

המשטרה דרשה מהעצורים 'לגלות' לה מי מהם הרוצח. בשלב מסויים, קיצבה מועד ואיימה כי אם לא יתגלה הרוצח, ייהרגו כולם. אחד מהם, אותו ר' דוד, החליט להקריב את חייו למען חבריו, ו'הודה' ברצח. עוד באותו יום נתלה בכיכר העיר. הכיכר היתה גדושה תושבים משולהבים, והללו המטירו קללות על ראשי היהודים.שלושה ימים אחר-כך, גילתה המשטרה את זהות הרוצח האמיתי. את ר' דוד כבר לא היה אפשר להחזיר לחיים, אך דמותו נחקקה על לוח-הזהב של מאקווא, וקברו נעשה אתר של עליה לרגל.

מי שהיה רבה של קהילת מאקווא למשך עשרות שנים, עד ימי השואה הנוראים, הרב משה פארהנד, נפטר היום בשנת תש"ד (5704-1944). כחודש לאחר מכן, נלקחו יהודי העיר למחנה טרזינשטאט. נכדו, הרב משה נתן נטע למברגר, מילא את מקומו בהנהגת הקהילה. לאחר השואה, בשנת תשי"ב(5712-1952) הוא עלה ארצה והנהיג את הקהילה עד פטירתו. האדמו"ר, ר' שמעון למברגר, הוא בנו. כשהחלו להיבקע חומות הגוש המזרחי, הקימו חסידי מאקווא וועד עולמי כדי לשקם את בית-הכנסת הגדול ההרוס ואת

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', י"ז בסיון תשס"ב (28 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שלושת בתי-הקברות בעיר. ראש הוועד, ר' דוד מרגלית, מעיד: "אנחנו אולי היחידים בכל אירופה שהצלחנו לשכנע את הממשלה עצמה לשקם מקופתה בית-כנסת." [שיחת השבוע]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל